

A magas férfi hallgatott, kissé mosolygott, de nagyon felszegül. Az őrmester csendesen fürkészte.

A csendőrök épp akkor cipeliték ki a partizán telemét, odavonszolták az őrmesterhez, ledobták a gyepre. A bocskoros fiatalemberen hideg futott végig és elfordult. Köpött egyet. Az őrmester még mindig a halottat nézte.

— Taknyos gyerek még!...

Aztán a gazdához fordult.

— Nem láttál erre partizánt? Nincs itt a tanyán?

— Hogyne láttam.

— Hol?

A feketén látszott a nagy izgatottság, alig birt beszélni. Még levegőt is alig kapott.

— Ne egyen a fene, hanem beszélj.

Az ember hadonászott, mutogatott. Dadogott. Semmi érthetőt nem szólt. Valahogy kinyögte, hogy a ház megett épp a trágyát hányta, mikor elébe ugrott ez a gyerek e, aki itt fekszik holtan. Ő ugrasztotta vissza a kukoricásba, vasvillával. Ott meghalt.

— Másokat nem láttál?

— De, még ketten arra szaladtak, Zombor felé.

Az őrmester a legénység felé fordult. Megkérdezte, itt van-e mindenki.

— Mindjárt jön az öreg Bakos is — szól az egyik.

— Mit csinál?

— Keresi a kalapját. Lelötte a fejről a gyerek s aztán elkallódott.

Az őrmester körülnézett. Két embert a halott mellett fogott, a harmadik lesz az öreg Bakos, a többi a partizánok után küldte. Kutassák fel őket.

— Gazda, fogj be, visszük a halottat.

Az út hosszú és tekergő. Az út talán a világ végéig vezet s átkozottul sokáig tart, míg odaérünk. A lovak kocognak, a kocsi dőcög, kirázza az ember lelkét. S a kocsiderékban elnyujtózva egy halott. Feje ide-oda billeg és nemet integet. Száját körülstálya egy légy s a szája szögletéből vért szopogat. Nézni is rossz és furcsa, hogy azt az embert, aki itt fekszik, nem csiklandozza. Nem hajtja el a legyet.

A gyeplőt magas, fekete, szikár fiatalember tartja. Minden figyelmét leköti a lovak irányítása. Félre se fordul, csak a lovakat nézi. Kissé ideges. Pattint egyet az ostorral az egyik ló tomporán. Ránt egyet a gyeplőn. Közeledik a falu. Ott biztos felis-